

UREDNIŠTVO "ŽIVOTA"
ZAGREB 1/147

Zašto je marksizam protiv fašizma?

Zahvaljujući marksističkoj štampi i još mnogoj drugoj, nama je poznato, da marksizam smatra svojim najvećim neprijateljem — fašizam. Taj problem treba raščistiti, da bismo sasvim točno znali, o čem se tu sve radi.

Ponajprije treba uzeti u obzir potrebne činjenice, koje će nam onda — koncentrirane — dati pravo značenje ovoga strašnoga neprijateljstva.

1. PAROLA : KAPITALIZAM

Činjenica je, da marksizam katkad više na sva usta, kako je on proti kapitalizmu. A to je laž, jer on nije proti kapitalizmu, *naprotiv on podupire kapitalizam baš u njegovom najvećem zlu — u stvaranju proletarijata*, koji gladan i revolucionaran ima oboriti građansku vlast. No ne može se obmanjivati u beskonačnost — ne može se radniku deset, dvadeset godina pričati proti kapitalizmu, a pri tome se stvarno bojati, da radnik ne dođe do nekog blagostanja i da onda napusti revolucionarne ludorije. Očito, marksističke vođe nijesu mogli reći radnicima: Znaite, vi morate biti bijedni proleter, da vas stalno možemo držati u revolucionarnom bijesu, jer kad biste postigli izvjesno blagostanje, vi biste napustili želje za diktaturom proletarijata; a osim toga kad biste vi postigli izvjesno blagostanje, kako bismo onda svi mogli iznositi o vama jezovite primjere, kojima nam zapravo i uspijeva naša propaganda!

Dakle, neko vrijeme to je išlo tako sa obmanama, a onda, kad su radnici počeli uspijevati i dolaziti do svojih prava mimo marksista, onda se marksizam našao u klopi. Nezgodno je onemogućivati uspjehe radnika, a nezgodno je podupirati kapitalističke opačine. Kako dakle onemogućiti radniku blagostanje, a dopustiti proletarizaciju kapitalizmom — *da bi konačno radnik postao i ostao objekt za revolucionarne podvige?*

Osim toga socijalistički vođe, a naročito Židovi,* došli su do takovog bogatstva, da se i s te strane pojavila nezgoda u parolama proti kapitalizmu, jer radnik je stvarno htio da se radikalnim gestom oslobodi kapitalističke more i dođe do blagostanja, ne shvaćajući uopće komplikovani proces revolucionarnog evolucionizma. On dakle nije mogao shvatiti, da bi i marksista smio biti bogataš. Pomalo je parola s kapitalizmom i oslobođenjem od kapitalizma u tom pravcu postala sasvim nezgodna.

* Opaska: U ovom će se članku dosta govoriti o Židovima i njihovu negativnom utjecaju. Moramo istaknuti, da nas pri tom ne vodi nikakav antisemitizam, koji uopće smatramo povredom dužne kršćanske ljubavi. Želimo samo upozoriti na činjenice, u koje bi trebalo da se zamisle i sami ozbiljniji i trijezniji Židovi.

No što je najnezgodnije, građanska država sa svojim kapitalističkim imperijalizmom formirala je jaku vojsku, koja je čvrsto zatvorila vrata svakoj marksističkoj propagandi. Pa dok marksisti nijesu imali ništa proti silnom tempu industrijalizacije i proletarizacije, dotle im je vojska sjela u grlo kao jedan novi problem. Konstruirana je dakako teorija, da imperijalistički rat treba okrenuti u građanski sa ciljem, da se provede diktatura proletarijata.

I da stvar bude u »skladu« s marksističkim teorijama, to je uspelo u seljačkoj Rusiji, a nije uspelo u industrijskoj Evropi nakon svjetskog rata!?

No pokazalo se, da to ne ide samo tako okrenuti rat kraj stalnog oficirskog i podoficirskog kadra, kojemu je čitav marksizam — deveta briga.

Zato je danas centar marksističke propagande — kakav kapitalizam! — aktivni oficirski i podoficirski kadar, pa inteligencija kao rezervni oficiri. No to nije propaganda, što se može učiti javno i što bi mogla zadovoljavati radništvo, kojemu je konačno sav marksizam deveta briga, i koji traži, da se već jednom popravi njegovo stanje.

S pričom o kapitalizmu nije se smjelo suviše daleko, jer bi se konačno otkrila veza marksizma, kapitalizma i židovstva. Trebalo je nešto drugo.

2. PAROLA: KATOLICIZAM

Činjenica je, da marksizam strahovito napada katolicizam. To je u mnogim državama dopušteno, pače još više. Optužuje ga kao nosioca kapitalizma, iako je to bez svake realne osnove. Zbog izvjesnog bogatog svećenika, od kojega Crkva često ima više štete nego koristi, napada čitavu Crkvu, nauku, moral itd. Nigdje i nikada taj isti marksizam nije optužio židovstvo kao nosioca kapitalizma. Naprotiv sistematski se koncentriraju pogledi radnika na katoličku Crkvu kao najvećeg kapitalistu.

No ne može se reći, da marksistički vođe ne bi znali, da to nije istina. Pa i ne radi se njima o Crkvi kapitalista. Oni hoće da omraze Crkvu, kako bi joj bio onemogućen uticaj na moralni odgoj ljudi. A osim toga vide, da je to jedna snaga, gdje se ne mogu ni kojim putem smjestiti. Valja je uništiti — u njenoj moralnoj, duhovnoj, dogmatskoj, društvenoj ulozi. Pa sad, ako upaljuje optužbom za podržavanje kapitalizma — zašto ne? U ovoj svojoj borbi nailazi marksizam na dosta saveznika — nerazumnika, narodnih vođa i neodgovornih znanstvenjaka itd. Ti i takvi im dobro dolaze da učine ono isto, što bi i oni učinili, samo su daleko od položaja, na kojima se to može

učiniti. Na pr. izbacivanje i sabotiranje vjerske obuke u vojsci preko labavih i nehajnih ili prijateljski naklonjenih komandnata, pa to isto u osnovnim školama, gimnazijama, javnom životu itd. preko učitelja, profesora, učenjaka, političara, ministara itd.

No kolikogod je to važna borba, ipak ona nije mogla radnike uvjeriti, da se bez nje ne može urediti radničko pitanje: Radnicima nije nikako moglo biti jasno, da se kraj katoličke Crkve ne bi moglo urediti njihovo blagostanje. Ta borba nema direktan značaj, a radnike treba držati. Radnik stvarno hoće, da se uredi njegovo ekonomsko stanje i usvaja radikalizam i oštre parole te nikako ne može da shvati, kako su ciljevi marksizma obimniji, širi i veći. Zato on mora biti stalno obmanjivan kojekakvim parolama i tobožnjim neprijateljima, da bi marksistički vođe dobili vremena za što širu revolucionarnu akciju i za što šire i dublje aktiviranje svih ekonomskih, moralnih i vojnih snaga.

Radnik nikako ne shvaća, da je marksizam materijalistički nazor na svijet, kojemu uopće nije stalo do toga, da stvori blagostanje radniku, nego mu je proletarizovani radnik samo objekt i uslov za realizaciju političkog okvira i vlasti. Tek kad svi ljudi budu potpuno proletarizovani, bez ikakove vlasti, imetka, potpuno ovisni od diktatorske vlasti, tek onda se može pomisljati na uspješnu diktaturu. Zato mora nestati svako vlasništvo i pomisao na vlasništvo, svaki autoritet, Bog, vjera i slično.

Radnik ne može da se uživi u ovu materijalističku cjelovitost i stvarni značaj u proletarizaciji, pa zato mu se crta samo zadnja faza — raj zemaljski. No ta fraza o raju zemaljskom također ne može držati radnike u oduševljenju, kad vidi toliko marksističkih vođa već danas u materijalnom blagostanju — treba mu davati nešto konkretnije.

Marksizam je trebao nekoga, na koga će svaliti svu odgovornost za neuspjeh, nekoga, koga bi mogao označiti nosiocem kapitalizma, koji može izazvati revolucionarno oduševljenje kod radnika, koji može opravdati osiromašenje i proletarizaciju radnika, pa bogatstvo marksističkih vođa, naoružanje radnika itd.

Uglavnom tražio se neprijatelj, tražilo se nešto, što može najviše odvratiti radnicima oči od njihovih ekonomskih interesa, a držati ih u revolucionarnom oduševljenju za račun materijalističkog anarhizma.

Jer marksizam je zapravo već bio posvema olabavio. Socijalisti su se sasvim izrodili u buržoaziju — i posvema izgubili mogućnost da se služe parolama protiv kapitalizma. Ostao im je još napad na katoličku Crkvu preko brojne masonske i marksističke štampe. No tim je ipak bila neprimjetno odgurnuta revolucionarna doktrina. Komunisti su se našli u manjini, optužujući socijaliste zbog izdajstva. Tek pojava fašizma oživljuje opet marksizam, jer im se ukazuje sredstvo, da ponovno uzbude radnika.

3. PAROLA : FAŠIZAM — »NARODNI FRONT«

Fašizam se pojavio kao neprijatelj, što ga marksizam ne iskorišćuje samo kao sredstvo za raspirivanje, nego kao neprijatelj, koji ugrožava pozicije vlasti i moći marksizma. Kolikogod on u jednu ruku dobro dolazi, da ojača front marksizma, a da zato ne mora ništa radnicima dati, u drugu je ruku ipak opasan.

Marksizam nije na čistu s fašizmom — nije ga predvidio, ne upravlja s njime, a osim toga nije on ni katolička Crkva, koja im propovijeda, nego je mač, koji kolje, što različitim marksistima, Židovima i kojekome nije baš svejedno.

No jedna od najvažnijih činjenica jest to, da je fašizam obuhvatio u isto kolo i socijaliste i komuniste, slobodne zidare i prema tome Židove.

Bilo je dakle krajnje vrijeme, da se u čitavom svijetu organizuje »narodni front«, jer su se našli u opasnosti: Židovi, slobodni zidari, socijalisti i komunisti — drugim riječima — pravi »narodni« ljudi u svakome narodu. Svi ovi zajedno proglašili su na jednoj strani jedinstvo »narodnog« fronta, a na drugoj fašizam. U taj fašizam ide sve, što ne će da se pokloni židovskoj bahatosti, slobodnozidarskoj premudrosti i marksističkoj »slobodi«, u kojoj se pripravlja revolucija.

Marksisti su ugurali u pojam fašizma i kapitalizam, katolicizam, sve moguće narodne pokrete itd. Nužno je znati, tko sačinjava »narodne« frontove u svim državama. To su: Židovi, slobodni zidari, marksisti.

Dakle sve skupine, koje »bira« narod i koje od naroda »dobivaju« mandat za svoj rad!

Sve ove tri skupine služe se u borbi protiv svojih protivnika frazom: »vi ste fašisti!«

Činjenica je, da je to u mnogim državama istinito. Činjenica je i to, da se fašisti ni u jednoj državi ne stide svoga fašističkog stanovišta, ako ga imaju.

No ima mnogo osoba i institucija, koje nijesu fašisti, i koje se ne žele ubrajati u fašiste, ali ove anacionalne skupine utrpavaju i njih u fašizam, ako time mogu izazvati mržnju prema njima, a za sebe izvući neku korist.

Ove skupine — Židovi, slobodni zidari i marksisti — traže kao osnovni uslov, da neko ne bude fašist, da ne smije nikada i nigdje napadati i onemogućivati ma koga od njih. Razumije se onda, da su gotovo svi, koji nijesu u njihovim pandžama, fašisti — kraj svega toga, što mnogima od njih ni na pamet ne pada, da se slože s Mussolinijem i Hitlerom. No u velikim borbama ne može se cjepidlačariti — uzimati u obzir razlike i nijanse kraj svega toga, što to sama istina traži i zbog toga dobivamo na jednoj strani fašiste, a na drugoj one ostale.

Dakako, ti ostali su znali, da je vrlo nezgodno istaći svoja prava imena, prave skupine, pa su opet izmislili fraze i krilatice za obmanu.

T R I O

Međutim nitko ne može oboriti činjenice, da front, koji je formiran proti svima, koji su nazvani i gurnuti među fašiste, čine

Židovi,
Slobodni zidari,
Marksisti.

Dakle anacionalni elementi.

Činjenica je, da se ljudi, narod izvan tih skupina nije ni formirao u nekakve fašističke frontove proti Židovima, slobodnim zidarima i marksistima, nego su naprotiv oni počeli stvarati zajednički front i onda izazvali i nametnuli front oslobođenja od tih anacionalnih elemenata:

od Židova, koji su zahvatili kapital i štampu i počeli mrcvariti narodni moral;

od slobodnih zidara, koji su zahvatili politički život i korumpirali ga;

od marksista, koji su obmanjivali najopasniji i najrevolucionarniji elemenat — radnike.

Pa eto u Jugoslaviji nije formiran nikakav antižidovski, antimasonski i antimarksistički front, a oni su načinili zajednički front, od kojega trpi ova zemlja.

Svi ovi zajednički frontovi, pacifiistički, demokratski ili kako se oni već u različitim zemljama zovu, bore se proti

»fašizmu« samo i jedino zbog toga što su dirnuti:

Židovi ili
Slobodni zidari ili
Marksisti.

Treba dakle savršeno točno znati, tko čini kostur svih tih nacionalnih i internacionalnih zločinštava i tko se to krije iza zvučnih fraza: narodni front, mir, razoružanje i svih riječi s moralnim prizvukom.

Jer, ako to dovoljno rano spoznamo i saznamo, zapriječimo u malom, bit ćemo sačuvani od fašizma, koji ne predstavlja samo riječ, nego i stvarnost. Što će nam onda vrijediti, da govorimo: Tome su krivi

Židovi,
Slobodni zidari i
Marksisti.

Njihov pogubni utjecaj treba onemogućiti bez fašizma, pa onda fašizmu ne će biti nikakav razlog, ili bolje reći, onda ne će zbog obrane od Židova, slobodnih zidara i marksista moći doći nekakav fašizam t. j. nešto, što bi u nekim svojim »pozitivnim« točkama mirne duše moglo ići u isti koš.

Za svakoga pametnog čovjeka bez sumnje bi fašizam, marksizam i slobodno zidarstvo išlo na istu stranu, da nema Židova. Ali Židovi hoće nametnuti svijetu razlikovanje i diobu prema svojem neposrednom osjećanju opasnosti. Nije ni čudo, da onda stradaju i da se niko ne obazire na pojedinoga poštenoga čovjeka.

Zbog židovskog internacionalizma i materijalizma, koji se gura kroz marksizam i slobodno zidarstvo, a koji u interpretaciji i osjećanju Židova znači najdublju realizaciju njegove rasne snage i historijskog kultiviranja i rasta, dobili smo u hitlerizmu otvoreni rasizam kao nacionalnu ideologiju.

Razumije se, da u ovoj polarnoj suprotnosti, hitlerizam - židovstvo, u potpuno rasnoj suprotnosti, i slobodno zidarstvo i marksizam u krajnosti i istaknuto stoji i mora stajati u obrani židovstva. (Toga nijesu svijesni mnogi slobodni zidari, a radnik ni jedan).

Otuda tako pojačana akcija Židova i u slobodno zidarskim ložama i među marksistima. Treba angažovati sav

aparatus u borbi protiv germanskog rasizma, ne zbog samog germanstva, nego još više, da se potpuno diskredira rasni princip, jer bi i drugi narodi mogli usvojiti isti princip, a onda su Židovi prvi na udaru. Treba dakle najjače sakrivene židovske stanice, t. j. slobodno židovske lože i marksizam, učiniti narodnim vodom, kako bi se predusrelo, da u ime naroda bude izbijen i marksizam i slobodno židarstvo, a prema tome i zázorna moć Židova.

S O S !

Treba se samo staviti u položaj Židova, pa će se lako shvatiti, da im položaj nije lak.

Sve su adute stavili na kapitalizam, a taj je dovoljno diskreditiran, baš od agitatora među radnicima. Dakako, oni su računali na nepogrešnost Marksova učenja — poslije kapitalizma diktatura proletarijata. Židovi su omrznuti kao kapitalisti.

Zatim su se uvukli u internacionalne slobodno židovske lože, čiji je tajni rad više manje otkriven, a po tome radu ne mogu računati na obljubljenost.

Iskoristili su sve položaje, koje im može pružiti socijalizam i komunizam među radnicima. Propast internacionalnog kapitalizma, propast slobodnog židarstva i marksizma na ojačanom rasnom čišćenju ujedno je propast židovske svjetske snage.

Po tome, fašizam je sve, što krnji i ništi ma koju stanicu, kroz koju može židovstvo formirati svoj ugled i svoju moć, odnosno ništiti svoje protivnike.

Eto u Jugoslaviji. Pogledajte Zagreb! Tko su kapitalisti? Židovi! Tko su slobodni židari? Židovi! Tko su marksistički vođe? Židovi!

Dakle!

Posve prirodno, da boljševička Rusija pomaže, koliko može — mnogo, mnogo, sve što može. Ona je sva u borbi protiv fašizma. Kominternu je objavila borbu fašizmu. Sve doktrine su odbačene od vođa i ostavljene samo onima, koji se pomoću njih drže u pojedinim frakcijama. Nema danas natezanja oko toga, tko ima pravo.

Front, front i samo front protiv fašizma. Jedinstvo u državama, među državama čine Židovi — a njima nije do toga, tko ima pravo u kakvom glupom natezanju oko Marksa ili Lenjina,

ovoga ili onoga — spasava se goli život; front, front, zajednički front svih »pacifista«, svih istinskih »demokrata«, svih fraza, novaca, oružja, svega što pomaže.

Kakav kapitalizam, slobodno zidarstvo, marksizam! Samo spas — zato neka se svi organizuju. Riječi su nesavršene, da se otvori sa savršenom točnošću ovaj problem, ali tko se samo malo zamisli, moći će dokučiti razlog svemu onome, što vidi i čuje, a i mnogo toga, što se ne može ni vidjeti ni čuti, ali se osjeća ili naslućuje.

Osim toga štampa nije slobodna. Židovi su udarili na sve adute, koji gube vrijednosti, ali drugih nema i s njima treba odigrati, što se može. Ta oni vide, da će ih, ako fašizam i izgubi kao međunarodna politička snaga, različite varijante narodne snage pogoditi. Stoga valja fašizam diskreditirati, oslabiti baš u ovom rasnom akcentu, kako ne bi ništa ostalo u narodnom razvitku od rasnoga principa. Zbog toga sve manifestacije slobodnog zidarstva i marksizma imaju eksponirani nacionalni karakter, koji dobro dolazi, da se upregnu pod njihova kola koristi i od vlasti i od revolucioniranja masa, kako bi se izbio rasni princip iz narodnog osjećanja.

Zbog toga se ubacuju kroz štampu fraze o ekonomskim interesima, izrugivaju se fašističke države itd. Naprosto iskorisćuju se sve moguće zgode, kanali i vještine, da se spasi, što se spasiti daje.

SINKRETIZAM NA DJELU

Krivo bi bilo misliti, da je u svemu zadnji cilj židovstvo i da se njime daje sve razumjeti i označiti, jer, prema istom protivniku — različiti se ciljevi ujedinjuju, kako u pojedinim državama tako i na području međunarodnog života. No, o tome drugiput.

Borba protiv fašizmu vanredno je aktivna.

Međunarodni život sigurno nije nikada bio u većoj aktivnosti.

Slobodno zidarske lože rade.

Marksizam je oživio u obmani negativizma.

Internacionalne židovske agencije, trgovačke, novinske rade.

Ali se u svemu tome opaža i jedna velika slabost. Članovi slobodno zidarskih loža vide, da je u pitanju kruta, gvozdena, nemilosrdna i krvava borba, a ne njegovanje vrlina

i humanizma, o čemu pričaju pred javnošću, pa ukoliko imaju iskre poštenja vraćaju se narodu ili su neaktivni. Radniku se danas otvaraju oči i on vidi, da u tom internacionalnom bijesu pacifizma i demokracije, marksizma, diktature ključa otrov mržnje i osvete, ubojstva i smrti (siromah, on bi blagostanje), oružja, novca i rata.

A Židovi osjećaju da bi i njihova krv mogla proteći u užasu moralnog anarhizma, koji siju svojom materialističkom bezobzirnošću. Vlast — gasi sel — U pitanju je život i smrt kao plaća za moral, koji su širili, oni i mnogi drugi.

Orkanska snaga naroda osvećuje se za mnoge laži i prevare — dakako ne baš dovoljno uglašeno.

Uistinu ne radi se o dubljini problema — o čistoći rase, nego o čistoći morala.

I. Oršanić.

François Mauriac i problem katoličkog romanopisca

»Nova katolička literatura naročito treba kritičara. Ona se afirmirala u takvoj punini, da ni najplašljiviji među nama kao ni najgorčeniiji među našim protivnicima ne oklijeva više izreći riječ: preporod. Kao sve mlade biljke, koje prebrzo izbiju, i nju muče različite bolesti, od kojih neka bude slobodno označiti neke: umjetna sklonost prema krivom misticizmu...; neki specijalni senzualizam, koji bi se mogao nazvati katolički senzualizam, neka vrsta delectatio morosa...; neko pretjerano traženje primitivizma...

Kritika, koja će biti prihvatljiva od ovih bolesnika, — koji zapravo i nisu bolesnici, nego tek u preobilju slabo čuvanog zdravlja —, spasit će ih od njih samih, obranit će ih protiv mode, koja osigurava bučne uspjehe, ali zatvara budućnost, i suočit će ih s onim, što je bitno u francuskoj i katoličkoj tradiciji. To će biti sretan događaj; rijedak je on, budući da su kritici također pisci, koji udišu zajedničku atmosferu i dadnu se uhvatiti pomodnim fiksnim idejama.«